

Майката на сынѣ, съ чело прояснено,
протѣга ржцѣ си и шепне смутено,
безвучно и тихо — въ молитви и зовѣ,
съсь сърдце, прѣлѣло
отъ страхъ и любовь...

— Да бжде той силенъ! — третята извика:—
въ сърдцето му огънь и обичъ велика,
на родина свидна най-доблестний сынъ;
за честь и за слава
на нея! — Аминъ.

Отъ сънища грозни грозно поразена,
тя хвърля се съ писъкъ — блѣда, присълзена,
стиска и цѣлува рожбата си съ жаръ
и шепне прѣзъ сълзи —
„Мой ратникъ и царь...”

